บทที่ 4

การอภิปรายผลการวิจัย

จากการวิจัยโดยใช้การนำเรื่องและตัวชี้นำมาประกอบเนื้อเรื่อง แล้ววัดความเข้าใจในการอ่าน ได้ผลดังปรากฏในบทที่ 3 ในบทนี้จะเป็นการสรุปผลการวิจัย การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะซึ่งผู้วิจัยจะเสนอสาระสำคัญตามลำดับ ดังนี้

วัตถุประสงค์

1. วัตถุประสงค์ทั่วไป

เพื่อศึกษาผลของการนำเรื่องและตัวชี้นำที่มีต่อความเข้าใจในการอ่าน ตลอดจนศึกษากิริยาร่วมระหว่างการนำเรื่องและตัวชี้นำ

2. วัตถุประสงค์เฉพาะ

2.1 เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนที่อ่านเนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องด้วยเรื่องย่อ เนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องด้วยจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม และเนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องด้วยแผนผังสรุปโยงเรื่อง

2.2 เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนที่อ่านเนื้อเรื่องที่มีตัวชี้นำแบบตีกรอบ และเนื้อเรื่องที่มีตัวชี้นำแบบขีดเส้นใต้

2.3 เพื่อศึกษากิริยาร่วมระหว่างการนำเรื่องและตัวชี้นำ

สมมติฐาน

1. ถ้าให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องด้วยเรื่องย่อ เนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องด้วยจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม และเนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องด้วยแผนผังสรุปโดยเรื่องแล้ว นักเรียนจะมีความเข้าใจในการอ่านแตกต่างกัน

2. ถ้าให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องที่มีตัวชี้นำแบบตีกรอบ และเนื้อเรื่องที่มีตัวชี้นำแบบขีดเส้นใต้แล้ว นักเรียนจะมีความเข้าใจในการอ่านแตกต่างกัน

3. มีกิริยาร่วมระหว่างการนำเรื่องและตัวชี้นำ

วิธีดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2536 ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครศรีธรรมราช ที่มีลักษณะเป็นโรงเรียนแบบ 3 จำนวน 8 โรง จำนวนนักเรียนทั้งหมด 192 คน

2. แบบแผนการวิจัย

แบบแผนการวิจัยที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบการวิเคราะห์ความแปรปรวนสำหรับการทดลองแบบแฟคทอเรียลสุ่มสมบูรณ์ (Analysis of Variance for Completely Randomized Factorial Design) CRF-32 (การนำเรื่อง x ตัวชี้นำ) โมเดลกำหนด (Fixed Model)

เครื่องมือในการวิจัย

1. เนื้อเรื่อง จำนวน 3 เรื่อง เรื่องละ 6 แบบ คือ
   - 1.1 เนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องด้วยเรื่องย่อและมีตัวชี้นำแบบตีกรอบ
   - 1.2 เนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องด้วยเรื่องย่อและมีตัวชี้นำแบบขีดเส้นใต้
   - 1.3 เนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องด้วยจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมและมีตัวชี้นำแบบตีกรอบ
   - 1.4 เนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องด้วยจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมและมีตัวชี้นำแบบขีดเส้นใต้
   - 1.5 เนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องด้วยแผนผังสรุปใยงเรื่องและมีตัวชี้นำแบบตีกรอบ
   - 1.6 เนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องด้วยแผนผังสรุปใยงเรื่องและมีตัวชี้นำแบบขีดเส้นใต้

2. แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน จำนวน 3 ฉบับ

3. กระดาษคำตอบ

4. นาฬิกาจับเวลา

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นขั้นตอนตามลำดับดังต่อไปนี้

1. ขั้นเตรียมการ

1.1 เตรียมเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ซึ่งประกอบด้วย

1.1.1 เนื้อเรื่อง

1.1.2 แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน

1.1.3 กระดาษคำตอบ

1.1.4 นาฬิกาจับเวลา

1.2 เตรียมห้องทดลอง ผู้วิจัยใช้ห้องเรียนของโรงเรียนแต่ละโรงที่เป็นโรงเรียนของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นห้องที่มีแสงสว่างเพียงพอ อากาศถ่ายเทสะดวก และไม่มีเสียงรบกวน

1.3 เตรียมผู้ช่วยวิจัย ในการวิจัยครั้งนี้ต้องใช้ผู้ช่วยวิจัย จำนวน 1 คน เพื่อช่วยในการจัดการดูแลความเรียบร้อย ตลอดจนช่วยควบคุมการทดลอง

2. ขั้นทดลอง

ในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้เวลาทดลองกลุ่มละ 3 ครั้ง ครั้งละ 40 นาที โดยให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่อง ครั้งละ 1 เรื่อง ใช้เวลา 25 นาที แล้วทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน 15 นาที โดยมีขั้นตอนดังนี้

2.1 แจกเนื้อเรื่องเรื่องที่ 1 ให้ผู้รับการทดลองตามเงื่อนไขที่กำหนด และให้อ่านคำชี้แจงเป็นเวลา 2 นาที แล้วให้ลงมืออ่านเนื้อเรื่อง และเริ่มจับเวลา เมื่อหมดเวลา

ผู้วิจัยเก็บเนื้อเรื่องคืน

2.2 แจกแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน เรื่องที่ 1 พร้อมกระดาษคำตอบให้ผู้รับการทดลอง และให้เวลาเขียนหัวกระดาษ 1 นาที แล้วให้อ่านคำชี้แจงของแบบทดสอบอีก 2 นาที จากนั้นจึงให้ลงมือทำข้อสอบและเริ่มจับเวลา เมื่อหมดเวลาผู้วิจัยเก็บแบบทดสอบและกระดาษคำตอบคืน

2.3 พัก 10 นาที

2.4 แจกเนื้อเรื่องเรื่องที่ 2 ให้ผู้รับการทดลอง ตามเงื่อนไขที่ได้รับในการอ่านเรื่องที่ 1 จากนั้นก็ใช้วิธีดำเนินการเหมือนในข้อ 2.1 - 2.3 ตามลำดับ

2.5 แจกเนื้อเรื่องเรื่องที่ 3 ให้ผู้รับการทดลอง ตามเงื่อนไขที่ได้รับในการอ่านเรื่องที่ 1 และ 2 จากนั้นก็ใช้วิธีดำเนินการเช่นเดียวกับข้อ 2.1 - 2.3 ตามลำดับ

2.6 นำกระดาษคำตอบมาแยกตามกลุ่มทดลอง โดยแยกเป็นเรื่อง ๆ แล้วนำไปตรวจให้คะแนนโดยใช้เกณฑ์ ตอบถูกให้ 1 คะแนน ตอบผิด ไม่ตอบหรือตอบหลายตัวเลือกในข้อเดียวกัน ให้ 0 คะแนน แล้วรวมคะแนน และนำคะแนนที่ได้ไปวิเคราะห์ต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน โดยใช้ค่าสถิติต่าง ๆ ดังนี้

1. หาค่ามัชฌิมเลขคณิต ($\bar{X}$) ของคะแนนความเข้าใจในการอ่าน
2. หาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนความเข้าใจในการอ่าน
3. ทดสอบความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวนของแต่ละกลุ่มการทดลอง โดยใช้วิธีการทดสอบของคอคแครน (Cochran's Test)
4. วิเคราะห์ความแปรปรวนสำหรับการทดลองแบบแฟคทอเรียลสุ่มสมบูรณ์ CRF -32 โมเดลกำหนด ใช้วิธีของเคิร์ก
5. ทดสอบผลการทดลองรอง โดยใช้วิธีของเคิร์ก
6. ทดสอบการเปรียบเทียบพหุคูณ หลังจากการวิเคราะห์ความแปรปรวนและทดสอบผลการทดลองรอง โดยใช้วิธี HSD ของทูคีย์ (Tukey's HSD Test)

สรุปผลการวิจัย

1. นักเรียนที่อ่านเนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องด้วยเรื่องย่อ เนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องด้วยจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม และเนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องด้วยแผนผังสรุปโยงเรื่อง มีความเข้าใจในการอ่านไม่แตกต่างกัน
2. นักเรียนที่อ่านเนื้อเรื่องที่มีตัวชี้นำแบบตีกรอบ และเนื้อเรื่องที่มีตัวชี้นำแบบขีดเส้นใต้ มีความเข้าใจในการอ่านไม่แตกต่างกัน
3. มีกริยาร่วมระหว่างการนำเรื่องและตัวชี้นำ

การอภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการนำเรื่อง และตัวชี้นำที่มีต่อความเข้าใจในการอ่าน ตลอดจนศึกษากิริยาร่วมระหว่างตัวแปรทั้งสอง ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานไว้ 3 ข้อ ในการอภิปรายผลจะอภิปรายตามลำดับสมมติฐาน ดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 กล่าวว่าถ้าให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องด้วยเรื่องย่อ เนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องด้วยจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม และเนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องด้วยแผนผังสรุปโยงเรื่องแล้ว นักเรียนจะมีความเข้าใจในการอ่านแตกต่างกัน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังปรากฏในตาราง 6 พบว่าความแตกต่างระหว่างมัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนกลุ่มที่อ่านเนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องด้วยเรื่องย่อ กลุ่มที่อ่านเนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องด้วยจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม และกลุ่มที่อ่านเนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องด้วยแผนผังสรุปโยงเรื่อง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าการนำเรื่องด้วยเรื่องย่อ การนำเรื่องด้วยจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม และการนำเรื่องด้วยแผนผังสรุปโยงเรื่อง ส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านไม่แตกต่างกัน ดังนั้น สมมติฐานข้อนี้จึงไม่ได้รับการสนับสนุนจากข้อมูล ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ เจียมจิต ห้าวหาญ (2522 : 37-65) ที่พบว่า การนำเรื่องแบบเรื่องย่อที่มีใจความตรงกับเนื้อเรื่อง การนำเรื่องแบบบอกโครงเรื่อง และการนำเรื่องแบบมีข้อทดสอบถูกผิด ส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านไม่แตกต่างกัน และยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ปิยาภรณ์ รอดไพ (2532 : 50) ที่ได้พบว่านักเรียน

กลุ่มที่อ่านเนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องแบบเรื่องย่อ แบบรูปภาพและแบบรูปภาพกับเรื่องย่อ มีคะแนนการจำเนื้อเรื่องไม่แตกต่างกัน นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับการวิจัยของคลอสเตอร์และวินน์ (Kloster and Winne, 1989 : 9-15), ประเสริฐ พงศ์นุรักษ์ (2521 : 43-45) และสุรศักดิ์ ม่วงสว่าง (2530 : 30)

การที่สมมติฐานข้อนี้ไม่ได้รับการสนับสนุนจากข้อมูลอาจเป็นเพราะการนำเรื่องทั้ง 3 แบบ ต่างก็ส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านได้ดีในระดับใกล้เคียงกัน โดยที่เรื่องย่อทำหน้าที่เก็บความสำคัญของเนื้อเรื่อง ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจเรื่องโดยรวมได้รวดเร็ว (ประสิทธิ์ กาพย์กลอน ; 2518 : 230) จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ช่วยให้ผู้เรียนเห็นเป้าหมายของการอ่าน ทำให้เกิดความเข้าใจได้ง่ายขึ้น (สุรศักดิ์ ม่วงสว่าง,2530 : 1) และแผนผังสรุปโยงเรื่องก็ทำหน้าที่แสดงความสัมพันธ์ของใจความหลักและใจความรองของเรื่องที่อ่าน ช่วยให้ผู้เรียนได้เชื่อมโยงความรู้ใหม่เข้ากับโครงสร้างความรู้เดิมได้ง่าย และเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดีขึ้น (Mcneil, 1984 : 65 อ้างถึงใน นพดล ปู่ชูประเสริฐ, 2534 : 24) จะเห็นได้ว่าทั้งเรื่องย่อ จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม และแผนผังสรุปโยงเรื่อง ต่างก็ช่วยให้ผู้เรียนมองเห็นขอบข่ายของเรื่องที่เรียน และช่วยให้การจัดโครงสร้างความคิดของผู้เรียนเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านง่ายขึ้น จึงทำให้ความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนอยู่ในระดับดีใกล้เคียงกันหรือไม่แตกต่างกัน นอกจากนี้อาจจะมาจากข้อจำกัดของเนื้อเรื่องที่ผู้วิจัยนำมาให้นักเรียนอ่าน กล่าวคือ เป็นเนื้อเรื่องที่ค่อนข้างง่ายและสั้น การจัดเนื้อหาก็มีความซับซ้อนน้อย เนื่องจากเป็นเรื่องที่นำมาจากหนังสือเรียนของชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ทำให้อิทธิพลของตัวแปรการนำเรื่องเห็นได้ไม่ชัดเจน

สมมติฐานข้อที่ 2 กล่าวว่า ถ้าให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องที่มีตัวชี้นำแบบตีกรอบและเนื้อเรื่องที่มีตัวชี้นำแบบขีดเส้นใต้แล้ว นักเรียนจะมีความเข้าใจในการอ่านแตกต่างกัน ผลการวิเคราะห์ข้อมูล (ดังปรากฏในตาราง 6) พบว่าความแตกต่างระหว่างมัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนกลุ่มที่อ่านเนื้อเรื่องที่มีตัวชี้นำแบบตีกรอบและกลุ่มที่อ่านเนื้อเรื่องที่มีตัวชี้นำแบบขีดเส้นใต้ ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าตัวชี้นำแบบตีกรอบ และตัวชี้นำแบบขีดเส้นใต้ ส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านไม่แตกต่างกัน ดังนั้นสมมติฐานข้อนี้จึงไม่ได้รับการสนับสนุนข้อมูล ซึ่งผลการวิจัยในครั้งนี้สอดคล้องกับการวิจัยของอลิศรา ตันธนสิน (2528 : 31) ที่พบว่า ตัวชี้นำแบบตัวอักษรหนา แบบตัวทึบ และแบบ

ตัวใต ส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านหนังสือแบบเรียนชั้นประถมศึกษาไม่แตกต่างกัน และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ชาตยา แซ่ตัน (2532 : 44) ที่พบว่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนกลุ่มที่อ่านเนื้อเรื่องที่มีตัวชี้นำแบบคำชี้นำและกลุ่มที่อ่านเนื้อเรื่องที่มีตัวชี้นำแบบตัวพิมพ์หนา ไม่แตกต่างกัน นอกจากนี้ยัง สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ศิริลักษณ์ สินพัฒนานุกูล (2530 : 27) ที่พบว่าเนื้อหาหนังสือเรียนที่ใช้ตัวชี้นำแบบขีดเส้นใต้เน้นสาระสำคัญ เนื้อหาหนังสือเรียนที่ใช้ตัวชี้นำแบบตีกรอบเน้นสาระสำคัญและเนื้อหาหนังสือเรียนที่ใช้ตัวชี้นำแบบพิมพ์สีพื้นเน้นสาระสำคัญส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนไม่แตกต่างกัน ในทำนองเดียวกัน แจคสัน (Jackson, 1977 : 5,566-A) ก็ได้ศึกษาความแตกต่างของความเข้าใจเนื้อหา โดยใช้ตัวชี้นำ 3 แบบ คือ ใช้รูปภาพ ขีดเส้นใต้คำและข้อความสำคัญ และใช้ทั้งรูปภาพและขีดเส้นใต้คำและข้อความสำคัญ ผลการวิจัยพบว่า ตัวชี้นำทั้ง 3 แบบ ส่งผลต่อความเข้าใจในเนื้อหาไม่แตกต่างกัน การที่ผลการวิจัยไม่ได้รับการสนับสนุนจากข้อมูล อาจเป็นเพราะตัวชี้นำแบบตีกรอบ และตัวชี้นำแบบขีดเส้นใต้ต่างก็เป็นเครื่องชี้นำแบบเดียวกัน คือ แบบ Formal ซึ่งเป็นการใช้วิธีการในการเน้นส่วนที่เป็นสาระสำคัญ (Leith, 1966 : 50-51 อ้างถึงใน ศิริลักษณ์ สินพัฒนานุกูล, 2530 : 15) จะเห็นได้ว่าทั้งการตีกรอบ และการขีดเส้นใต้ต่างก็ใช้วิธีการด้านกราฟิคหรือการขีดเส้นตรงเข้าช่วยเหมือนกัน ดังนั้นตัวชี้นำทั้งสองแบบดังกล่าวจึงส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านไม่แตกต่างกัน

นอกจากนี้อาจเป็นเพราะว่าตัวชี้นำทั้งสองแบบต่างก็เน้นตรงข้อความที่เป็นสาระสำคัญเดียวกัน ทำให้ผู้เรียนเห็นความเด่นชัดในเนื้อหาเดียวกัน จึงทำให้เกิดความเข้าใจในการอ่านไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 3 กล่าวว่าถ้าให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องด้วยเรื่องย่อ เนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องด้วยจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม และเนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องด้วยแผนผังสรุปโยงเรื่องโดยมีตัวชี้นำแบบตีกรอบและแบบขีดเส้นใต้แล้ว นักเรียนจะมีความเข้าใจในการอ่านเรื่องที่มีการนำเรื่องแบบต่าง ๆ แตกต่างกันออกไปตามระดับของตัวชี้นำ หรือมีกิริยาร่วมระหว่างการนำเรื่องและตัวชี้นำ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล (ดังปรากฏในตาราง 6) พบว่า ความแตกต่างระหว่างมัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนที่อ่านเนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องด้วยเรื่องย่อ เนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องด้วยจุดประสงค์เชิง

พฤติกรรม และเนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องด้วยแผนผังสรุปโยงเรื่อง แตกต่างกันตามระดับของตัวชี้นำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หรือมีกิริยาร่วมระหว่างการนำเรื่องและตัวชี้นำ นั่นคือ ความแตกต่างระหว่างมัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความเข้าใจในการอ่านที่มีการนำเรื่องทั้ง 3 แบบ ขึ้นอยู่กับแบบของตัวชี้นำ หรืออาจกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า แบบของตัวชี้นำส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านที่มีการนำเรื่องทั้ง 3 แบบ แตกต่างกัน ดังนั้น สมมติฐานข้อนี้จึงได้รับการสนับสนุนจากข้อมูล และเมื่อได้ทำการทดสอบผลการทดลองรอง (ดังปรากฏในตาราง 9) พบว่าที่ระดับของตัวชี้นำแบบขีดเส้นใต้ นักเรียนที่อ่านเนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องด้วยเรื่องย่อ เนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องด้วยจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม และเนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องด้วยแผนผังสรุปโยงเรื่อง มีความเข้าใจในการอ่านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หลังจากได้ทำการทดสอบการเปรียบเทียบเพหุคูณของการนำเรื่องแบบต่าง ๆ ที่ระดับของตัวชี้นำแบบขีดเส้นใต้ (ดังปรากฏในตาราง 10) ก็พบว่าที่ระดับของตัวชี้นำแบบขีดเส้นใต้ มัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนกลุ่มที่อ่านเนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องด้วยเรื่องย่อสูงกว่ากลุ่มที่อ่านเนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องด้วยแผนผังสรุปโยงเรื่องอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ไม่แตกต่างกับกลุ่มที่อ่านเนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องด้วยจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ส่วนกลุ่มที่อ่านเนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องด้วยจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม กับกลุ่มที่อ่านเนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องด้วยแผนผังสรุปโยงเรื่อง มีมัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความเข้าใจในการอ่านไม่แตกต่างกัน

การที่ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนมีประสบการณ์ หรือความคุ้นเคยต่อวิธีการนำเรื่องที่เป็นเรื่องย่อ มากกว่าวิธีการนำเรื่องแบบอื่น ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งวิธีการนำเรื่องที่เป็นแผนผังสรุปโยงเรื่องถือเป็นสิ่งใหม่สำหรับนักเรียนในระดับประถมศึกษา เกี่ยวกับประสบการณ์ในเรื่องดังกล่าว จะเห็นได้ว่าในการเรียนการสอนตามปกติก็มีการย่อความ การสรุปสาระสำคัญของเรื่อง การเล่าเรื่องโดยย่อ เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ทำให้นักเรียนมีความคิดรวบยอดเกี่ยวกับเรื่องย่อมากกว่าแผนผังสรุปโยงเรื่อง ดังนั้น นักเรียนที่อ่านเนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องด้วยเรื่องย่อ จึงมีความเข้าใจในการอ่านสูงกว่านักเรียนที่อ่านเนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องด้วยแผนผังสรุปโยงเรื่อง

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับครูและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการสอน

1.1 จากผลการวิจัยทำให้ทราบว่าเนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องด้วยเรื่องย่อ จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม และแผนผังสรุปโยงเรื่อง ส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ไม่แตกต่างกัน ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนในระดับนี้ที่มุ่งให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในการอ่าน ครูสามารถนำการนำเรื่องแบบใดไปใช้ก็ได้ เพราะการนำเรื่องทั้ง 3 แบบ ต่างก็ช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านได้ดีในระดับใกล้เคียงกัน

1.2 จากผลการวิจัย ทำให้ทราบว่าเนื้อเรื่องที่มีตัวชี้นำแบบตีกรอบ และตัวชี้นำแบบขีดเส้นใต้ ส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ไม่แตกต่างกัน ดังนั้น ในการสอนนักเรียนในระดับนี้ ครูอาจนำตัวชี้นำแบบใดแบบหนึ่งก็ได้ไปใช้ ในการช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจเนื้อเรื่องได้ดีขึ้น เพราะตัวชี้นำทั้ง 2 แบบ ส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านได้ดีในระดับใกล้เคียงกัน

1.3 จากผลการวิจัย ทำให้ทราบว่าเนื้อเรื่องที่มีการนำเรื่องด้วยเรื่องย่อและมีตัวชี้นำแบบขีดเส้นใต้ ส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านเรื่องได้ดีที่สุด ดังนั้น หากครูต้องการให้นักเรียนโดยเฉพาะในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เกิดความเข้าใจในการอ่านได้ดียิ่งขึ้น ก็ควรจะนำเรื่องย่อและการขีดเส้นใต้มาประกอบเนื้อเรื่องที่จะให้นักเรียนอ่าน

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาเปรียบเทียบผลของการนำเรื่องแบบต่าง ๆ กับนักเรียนที่มีระดับความสามารถในด้านการอ่านต่างกัน เพื่อจะได้ทราบว่าการนำเรื่องแบบใดเหมาะกับนักเรียนที่มีความสามารถสูง การนำเรื่องแบบใดเหมาะกับนักเรียนที่มีความสามารถต่ำ

2.2 การศึกษาเปรียบเทียบผลของการนำเรื่องแบบต่าง ๆ กับนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น หรือมัธยมศึกษาตอนปลาย เพื่อจะได้ทราบว่าการนำเรื่องแบบใดเหมาะกับนักเรียนในระดับใด

2.3 การศึกษาเปรียบเทียบผลของการนำเรื่องร่วมกับตัวแปรอื่น ๆ ดูบ้าง เช่น ระดับความยากของเนื้อหา ระดับแรงจูงใจของผู้เรียน เป็นต้น

2.4 การศึกษาผลของการนำเรื่องและตัวชี้นำแบบอื่น ๆ ดูบ้าง เช่น การนำเรื่องด้วยโครงเรื่อง คำถาม ตัวชี้นำแบบตัวเอน ตัวพิมพ์หนา เป็นต้น

2.5 ควรศึกษาผลของตัวชี้นำกับการจัดความคิดรวบยอดแบบอื่น ๆ เช่น แบบสรุปความคิดหลัก แบบบทสรุประหว่างเรื่อง แบบบทสรุปท้ายเรื่อง เป็นต้น